

KOPIA

Ärende 36
E2019-04556-4

ANMÄLES

Till Registrator och till Exploateringsnämndens möte 12 dec. ärende nr 36 Malongen

En vädjan till er som förtroende valda i Stockholms Stadshus och Exploateringsävensnämnden

Nedanstående text har jag även skickat, som privatperson boendes mittemot bygget som ska bli i Malongenparken på Södermalm till Joakim Larsson, Jan Valeskog m fl tjänstemän på Stadsbyggnadskontoret.

Dessvärre fortgår planerna och ett sista försök är att vädja till er i Exploateringsnämnden att stoppa beslutet som ska tas ang byggnationen. Har just läst Granskningsutlåtandet från kontoret och trots många protester från både föreningar, privatpersoner och många andra instanser så tycks tjänstemännen hårdnackat driva på frågan vidare, utan hänsyn till allas våra boendes synpunkter, namninsamlingar och protester !

Länsstyrelsen bedömer att planen riskerar att bli olämplig med hänsyn till människors hälsa avseende bullersituationen.

Länsstyrelsen skriver att de kan komma att upphäva planen om inte planbestämmelser för att säkerställa god ljudnivå kan skapas för bostäder och uteplatser. De har även framfört synpunkter om markföroreningar, miljö kvalitetsnormer för vatten och behovet av en arkeologisk utredning.

Katarina hembygdsförening anser att planen ska avslås i sin helhet och Malongenparken ska bevaras som parkmark.

Sluta överexploatera det som för tillfället är trendiga områden och framförallt sluta exploatera parker och grönområden, oavsett storlek.

Huset blir som en malplacerad stoppkloss längs de äldre lägre trähusen. De planerade uteplatserna på kvartersmark privatiserar marken. Det allmänna gångstråket försvinner. Det som är allmän plats privatiseras hela tiden och stadsbyggnadskontoret är inte att lita på i frågan. Staden har en övertro på lokaler. Många lokaler blir kontor.

" Kontoret anser att man ger politikerna det underlag de behöver för att fatta beslut i form av väl förberedda ärenden. Vill politikerna fördjupa sig i alla handlingar och utredningar så finns de tillgängliga, precis som de gör för allmänheten. Kontoret bedömer att det planerade huset kan bli ett arkitektoniskt tillskott till staden med ett nytt torg i området, och att det även stärker den historiska kopplingen mellan gatan Nytorget och Malmgårdsvägen och på så sätt tydliggör riksintressets intentioner."

Hur är detta möjligt - trots alla protester, partsinlagor, namninsamlingar m m !!!???

Och ja, det är bostadsbrist i Sthlm och ja, jag och övriga är privilegierade personer som bor i innerstaden men vill inte ha en husvägg fram fönstren.

Vi bor redan i ett område, fullpackat med människor framförallt vår, sommar och höst med många caféer, restaurangen m m . Det behövs verkligen inte fler!

Och vi bor dessutom på en hårt trafikerad gata, där projektet har utrett bullernivån för nybygget, som om vi redan boende inte skulle påverkas av detta ?!
En av tjänstemännens argument för bygget är också att " om man väljer att bo i innerstaden får man acceptera att man har ett hus på andra sidan gatan" !!!
Och man kan även som medborgare i Stockholms Stad undra hur detta "projekt" som stötts och blötts sedan 2014 !!! ursprungligen uppkommit ?
Att en enskilda arkitekt går runt i området (vet ej hennes namn, tyvärr), kontaktar en byggherre (Erik Wallin) som i sin tur uppvaktar er politiker i Stadshuset ?! och får tillstånd att en parkplätt mitt på Södermalm ska bebyggas och staden får in pengar på försäljningen av dyrbar mark !???

Artikel från Arkitekten nr 36 2018 ang Förtätningen av Stockholms innerstad och Södermalm
<https://outlook.live.com/mail/0/search/id/AQMkADAwATEXADZhNy00YzMwLWVIADYxLTAwAi0wMAoARgAAA5CDczuMnFFGpKfugr3Z0uEHALKdtyEFurlJkScGz%2BYE%2FMEAAAIBCQAAALKdtyEFurlJkScGz%2BYE%2FMEAAA4oDy5YAAAA%3D/sxs/AQMkADAwATEXADZhNy00YzMwLWVIADYxLTAwAi0wMAoARgAAA5CDczuMnFFGpKfugr3Z0uEHALKdtyEFurlJkScGz%2BYE%2FMEAAAIBCQAAALKdtyEFurlJkScGz%2BYE%2FMEAAA4oDy5YAAAABEgAQALOJJY9pWg9MILHFSyrzjtU%3D>

Läs även artiklarna av Mats Wickman i SvD ang hur Stockholms Stad raderar allt fler parker och grönområden:
<https://www.svd.se/stadsdelsnamnderna-gar-hart-fram-i-stockholms-parker/av/mats-wickman>
<https://www.svd.se/bryt-utvecklingen-hippa-soder-pa-vag-att-forlora-parkerna/av/mats-wickman>

MED EN UPPMANING ATT TA ERT FÖRNUFT TILLFÅNGA NÄR BESLUTET SKA FATTAS & KLUBBAS - STOPPA DETTA VANSINNE !!!!

Med vänlig hälsning,
Pia Andersson
Renstiernas Gata 43
Boende mitt emot Malongenparken

Förtätningen

Pär Eliasson

Människan har sina idéer. En generell, välgrundad sådan är *förtätningen*, föreställningen att vi kan och bör komplettera våra städer med ny bebyggelse när det är gymnsamt. För de svenska storstädernas situation gäller allra främst förtätning med bostäder.

Men våra idéer bör inte bli fixa, de måste alltid provas mot en verklighet eller en princip. Att pröva idéer är en central del av arkitektens verksamhet, att skissa och pröva lösningar, att analysera resultatet och modifiera vidare. Eller att förkasta idén när den visar sig inte hålla mot yttre tryck eller inre spänningar.

Under press utifrån – exempelvis ideologiskt eller ekonomiskt – kan denna metods principer kompromissas bort. En idé som inte håller eller som visar sig ge ett undermåligt resultat ändå lever vidare och närmar sig ett genomförande och materialisation. Vi kan se exempel på detta runt omkring oss, många gånger i rörelsen som kallas *förtätningen*. Exemplet i denna artikel är ett planerat bygge på Södermalm i Stockholm, gällande en plats som kallas Malongenparken.

Det som är speciellt med detta projekt är att det är arkitekten som initierat idén. Hon har sedan uppvaktat en fastighetsägare som sedan startat en process med Stockholms stad. Det är alltså tre storheter iblandade i detta projekt, alla med sina enskilda förmågor att urskilja kvalitet och värdera idéer. Arkitekten har sin främsta skyldighet gentemot arkitekten, att den blir den bästa och mest hållbara; fastighetsägaren skall äga och förvalta byggnaden och bör se till att den är någonting samtiden och eftervärlden behöver; våra offentliga tjänstemän på stadsbyggnadskontoret bör bevaka ett större ekonomiskt, kulturellt och socialt intresse än den enskilde (fastighetsägaren) kan förväntas göra. Jag kan inte tycka att någon av dessa storheter – enskilt eller i samverkan – motsvarar de förväntningar vi kan ställa på dem i detta projekt.

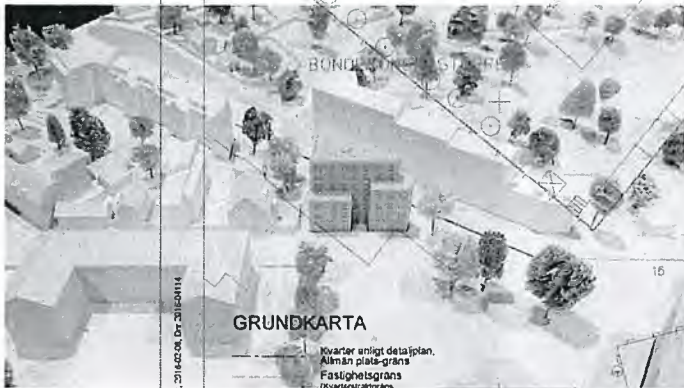
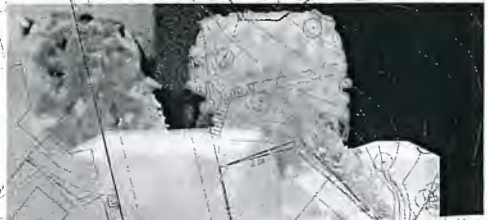

Malongenparken, Södermalm, Stockholm

Foto: Pär Eliasson

CAD: Sanna Norby

GRUNDKARTA

- Kvartier enligt detaljplan
- Allmän plats-gräns
- Fastighetsgräns
- Kvartiersgräns
- Fastighetsbeteckning
- Byggnad
- Väggångsbänkant
- Slaket
- Mur
- Stödmur
- Träd
- Nivåkurver
- Markhöjd
- Transformatorbyggnad

Koordinatsystem: Sverref 99 18 00 i plan och RH2000 i höjd
 Upprättad av Stadsplaneringsavdelningen
 Aktualitetsdatum 2018-01-19

Anne Lindell
 kartingenjör

0 50m
 Skala 1:500, utskriftsformat A2

Geografiskt: Arvid Lindström, Stadsplaneringsavdelningen, 2018-02-08, Dr: 2018-01-14

Förtätningen

Pär Eliasson

Människan har sina idéer. En generellt välgrundad sådan är *förtätningen*, föreställningen att vi kan och bör komplettera våra städer med ny bebyggelse när det är gynnsamt. För de svenska storstädernas situation gäller alla främst förtätning med bostäder.

Men våra idéer bör inte bli fixa, de måste alltid prövas mot en verklighet eller en princip. Att pröva idéer är en central del av arkitektens verksamhet, att skissa och pröva lösningar, att analysera resultatet och modifiera vidare. Eller att förkasta idén när den visar sig inte hålla mot yttre tryck eller inre spänningar.

Under press utifrån – exempelvis ideologiskt eller ekonomiskt – kan denna metods principer kompromissas bort. En idé som inte håller eller som visar sig ge ett undermåligt resultat ändå lever vidare och närmar sig ett genomförande och materialisation. Vi kan se exempel på detta runt omkring oss, många gånger i rörelsen som kallas *förtätningen*. Exemplet i denna artikel är ett planerat bygge på Södermalm i Stockholm, gällande en plats som kallas Malongenparken.

Det som är speciellt med detta projekt är att det är arkitekten som inlierat idén. Hon har sedan uppvaktat en fastighetsägare som sedan startat en process med Stockholms stad. Det är alltså tre storheter iblandade i detta projekt, alla med sina enskilda förmågor att urskilja kvalitet och värdera idéer. Arkitekten har sin främsta skyldighet gentemot arkitekturen, att den blir den bästa och mest hållbara; fastighetsägaren skall äga och förvalta byggnaden och bör se till att den är någonting samtiden och eftervärlden behöver; våra offentliga tjänstemän på statsbyggnadskontoret bör bevaka ett större ekonomiskt, kulturellt och socialt intresse än den enskilde (fastighetsägaren) kan förväntas göra. Jag kan inte tycka att någon av dessa storheter – enskilt eller i samverkan – motsvarar de förväntningar vi kan ställa på dem i detta projekt.

Södermalm, Södermalm, Stockholm
Foto: Pär Eliasson

Ansvarsfrågan är som alltid det mest intressanta. Arkitektens främsta ansvar är gentemot sin kunskap om arkitektur och arkitekturens verkningar i samhället. Arkitekten bör utifrån sin speciella kunskap upplysa övriga inblandade om konsekvenser och verkningar av den aktuella arkitekturen och dess olika lösningar. Inför sig själv bör arkitekten stå upp för den etik och moral som yrket antagit och vill verka inom.

Byggherren har generellt de allra största ansvaret för ett projekt. Byggherren är den som i själva verket bygger och som har initiativet och tar de yttersta besluten i byggandet. Om ett bygge bör avslutas eller om vi bör avstå från att bygga har byggherren den absolut mest verkningbara maktpositionen i processen.

Det allmänna representeras i byggprocessen av tjänstemännen på den aktuella kommunen, arbetande på beslut från den politiska makten. Tjänstemän och politiker skall förträda samhällets intressen och se till att det sammanvägda resultatet mellan privata och allmänna intressen blir det allra bästa. Tjänstemän och politiker har allas vårt mandat att utföra det byggande som är bäst för staden och skyldighet att hindra det som inte gynnar stadens bästa. Maktandel för detta har vi gett dem via våra konstitutioner.

Renstiernas gata, Södermalm, Stockholm
Foto och montage: Pär Eliasson
Illustrationer: Stockholms stad

Kommentar

Stockholms hotade parker

Stadsdelsnämnderna går hårt fram i Stockholms parker

Så här års är parkerna våra viktigaste offentliga rum och borde skyddas av samma regler som övriga offentliga rum. Men Stockholms stadsdelsnämnder går hårdhänt fram med stadens parker utan att upprätta nya detaljplaner.

Stadsdelsnämnderna går hårt fram i Stockholms parker

Jag skrev nyligen här i [SvD Kultur](#) om Norr Mälarstrand och att det var Kungsholmens stadsdelsnämnd som beslutat att "upprusta" parkstråket. Det är tyvärr inte den enda stadsdelsnämnd i innerstaden som går hårdhänt fram med parkerna, Norrmalms stadsdelsnämnd gör detsamma. I Observatorielunden har många träd fällts och i en del av parken har en konstgräsmatta lagts ut. Enkehusparken ser ut som en byggarbetsplats. Också här har en konstgräsmatta placerats.

Att ersätta naturgräs med konstgräs i en park är en styggelse. Själva idén med en stadspark är att denna ska bestå av naturliga komponenter i kontrast till den artificiella stenstaden. Många svenska kommuner har dessutom tagit bort sitt konstgräs då risken med mikroplaster för människor och natur ännu är för dåligt utredda. Men i Stockholm blir i stället konstgräset vanligare.

Efter att stadsdelsnämndsreformen sattes i drift den 1 januari 1997 ligger det på respektive stadsdelsnämnd att sköta underhållet av parkerna inom sitt stadsdelsområde. Men av utvecklingen att döma verkar stadsdelsnämnderna på senare tid satsat på att göra om parkerna, vilket det är tveksamt om de har rätt till. Parkerna är, så här års, våra viktigaste offentliga rum och borde underkastas samma regler som övriga offentliga rum, det vill säga att en ny detaljplan måste upprättas om större förändringar sker.

Stadsdelsnämnderna satsar visserligen på vad de kallar medborgardialog, som sker genom att de som bor i närheten får tycka till om parken och dess utveckling, men det är inget som kan ersätta ett samråd där det nya planförslaget annonseras offentligt och ställs ut i Tekniska nämndhuset.

En parks utveckling berör fler än de närmast boende.

Dessutom berör en parks utveckling fler än de närmast boende. Inte minst till Norr Mälarstrand tar sig folk från när och fjärran. Vad gäller Norr Mälarstrand ville de flesta som deltog i medborgardialogen att parkstråket även framöver skulle se ut som det gjorde. När det kommer till Enkehusparken var många eniga om att de gamla träden skulle bevaras. I båda parkerna har nu mängder av träd fällts. Så mycket för den dialogen.

Idén med stadsdelsnämnder innebär en form av pseudodemokrati. Reformen var tänkt att lägga en del politiska beslut närmare medborgaren, men då stadsdelsnämndspolitikerna utses av respektive parti i kommunfullmäktige och inte av medborgaren direkt blir avståndet i stället långt.

Man känner kanske till vem som är gruppleddare i det parti man röstade på i kommunalvalet och några andra högre kommunalpolitiker – men hur många vet vilka som är ens representanter i det stadsdelsområde man tillhör?

Närhetsprincipen, att flytta beslut nära medborgaren, var en trend i slutet av 1900-talet – en trend som kommunaliseringen av skolorna var en del av. Det anses allmänt vara ett dåligt beslut i dag och detsamma tycker jag gäller införandet av stadsdelsnämnder. Hoppas nästa majoritet i Stadshuset flyttar ansvaret för parkerna dit det hör hemma – hos stadsbyggnadsnämnden.